

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **T. H. D.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2023, č. j. 13 Az 11/2022-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou dne 7. 3. 2022 k Městskému soudu v Praze se žalobkyně (stěžovatelka) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2022, č. j. OAM-974/ZA-ZA11-HA15-2021, jímž žalovaný neudělil stěžovatce ani jejímu nezletilému synovi (D. T. D., nar. X, státní příslušnost X), mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 23. 11. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 25. 11. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany též za svého nezletilého syna. Dne 30. 11. 2021 stěžovatelka k žádosti uvedla, že je vietnamské národnosti, je bez vyznání, nemá žádné politické přesvědčení a o politiku se nezajímá. Stěžovatelka je rozvedená a má dvě nezletilé děti, a to zmiňovaného syna narozeného v Praze, jehož otcem je český občan, a dále dceru (B. N. D., nar. X v Praze, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika), která v současnosti žije ve Vietnamu. Stěžovatelce se doposud nepodařilo vyřídit svému synovi české doklady. Stěžovatelka z Vietnamu vycestovala v roce 2010 na základě víza za účelem sloučení s tehdejším manželem. V zemi původu byla od té doby dvakrát. Její nezletilý syn ČR nikdy neopustil. Svůj cestovní doklad stěžovatelka ztratila. Zdravotní stav stěžovatelky i jejího syna je dobrý. K důvodům, které ji a jejího syna vedly k podání žádosti, stěžovatelka sdělila, že chtějí zůstat v ČR, kde je lepší životní úroveň než ve Vietnamu.

[3] Během pohovoru dne 30. 11. 2021 stěžovatelka vypověděla, že nežádala o české občanství svého nezletilého syna, ale pouze o povolení k pobytu. Tato žádost však nebyla přijata, přičemž důvod jejího nepřijetí stěžovatelka nezná. Před rokem 2018 měla stěžovatelka platné pobytové oprávnění, následně však měla s pobytem v ČR problémy. Nebylo jí známo, že jí bylo uloženo správní vyhoštění ani jak bylo rozhodnuto o jejích žádostech o povolení k pobytu. Na území ČR žije několik let na stejné adrese se svým synem. Stěžovatelka má v plánu si zajistit nový cestovní doklad. S otcem nezletilého je v kontaktu pouze málo, neboť on má svoji rodinu. Stěžovatelka sdělila, že nevěděla, že podmínkou nabytí občanství ČR v případě jejího syna je prokázání otcovství genetickou zkouškou, přeje si však, aby synovi bylo české občanství uděleno. Stěžovatelka nevěděla ani o možnosti požádat o povolení pobytu v ČR za účelem sloučení s občanem ČR (svým synem, získá-li české občanství). Stěžovatelka se do Vietnamu nechce vrátit, neboť „*tam nic nemá*“. Její dcera sice bydlí u jejích rodičů v zemi původu, ti jsou však staří a nemohli by stěžovatelce pomoci. V ČR je lepší budoucnost pro stěžovatelčin syna, který by byl ve škole ve Vietnamu svou odlišností nápadný. Stěžovatelka by též měla ve Vietnamu problém najít si práci, aby pro sebe a svého syna zajistila obživu. Závěrem stěžovatelka dodala, že v zemi původu neměla potíže se státními orgány, nebyla trestně stíhána a neměla ani problémy při vycestování.

[4] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neshledal důvody uváděné stěžovatelkou dostačujícími pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, ať již stěžovatelce či jejímu synovi. Žalovaný konstatoval, že důvodem podaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany je pouhá legalizace pobytu stěžovatelky a jejího syna na území ČR, k čemuž však slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění. Rodinné vazby v ČR ani ekonomické problémy, kterým by stěžovatelka a její syn mohli v zemi původu čelit, nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalovaný dále uvedl, že v nyní posuzované věci neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný dle svých slov přihlédl k rodinné, sociální, ekonomické situaci stěžovatelky a jejího syna a též k jejich věku a zdravotnímu stavu. Stěžovatelka je dospělou a práceschopnou osobou a s otcem nezletilého syna je v kontaktu pouze sporadicky. Stěžovatelčin nezletilý syn nedisponuje českým občanstvím a nemá žádné zdravotní potíže. Žalovaný uzavřel, že existenci rodinných vazeb na území ČR nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. Životní situaci stěžovatelky a jejího syna žalovaný nepovažoval za nikterak mimořádnou, proto se nejedná o případ hodný zvláštního zřetele, jak vyžaduje § 14 zákona o azylu.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou městský soud rozsudkem ze dne 25. 7. 2023, č. j. 13 Az 11/2022-29, zamítl. Městský soud předně konstatoval, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci. Po shrnutí judikatorních východisek k institutu humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu městský soud zdůraznil, že odůvodnění žalovaného je v tomto směru zcela dostatečné, odkazuje na příslušnou judikaturu a hodnotí individuální situaci stěžovatelky a jejího nezletilého syna. Úvahu žalovaného nelze považovat za nepřezkoumatelnou, neboť z ní lze dovodit, na základě jakého skutkového stavu a právního posouzení dospěl žalovaný k závěru o neudělení humanitárního azylu, přičemž nevybočil z hledisek stanovených zákonem.

pokračování

[6] Městský soud konstatoval, že ze zpráv o zemi původu je zřejmé, že ve Vietnamu jsou ve všech provinciích zřízena státní střediska pro podporu zaměstnanosti. Vietnamská vláda rovněž usiluje o zlepšování životních podmínek dětí. Soud vycházel v daném ohledu z aktuálních informací o zemi původu, které obstaral žalovaný, namísto tvrzené osobní zkušenosti stěžovatelky, která ve Vietnamu již od roku 2010 nežije. Ze správního spisu také vyplývá, že ve Vietnamu žijí stěžovatelčini rodiče, kteří se starají o její nezletilou dceru, tudíž stěžovatelka zjevně nepovažovala podmínky ve Vietnamu za tak špatné a vzdělávací systém za tak nedostatečný, jak tvrdí, jestliže svou dceru nechává žít s prarodiči ve Vietnamu. Pokud stěžovatelka nesouhlasila s obstaranými informacemi o zemi původu, mohla sama doložit takové informace, které by dokládaly její žalobní tvrzení, což však neučinila. Městský soud připomněl, že ekonomická situace v zemi původu stěžovatelky není důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. K namítaným dopadům žalobou napadeného rozhodnutí na stěžovatelčina nezletilého syna, městský soud uvedl, že žalobu podala stěžovatelka pouze sama za sebe, nikoliv tedy i jménem svého nezletilého syna. Městský soud se tedy nemohl zabývat přímými dopady rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany na nezletilého syna stěžovatelky, nicméně má za to, že žalovaný se s danou problematikou vypořádal řádně a zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[7] V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný a též založený na nesprávném posouzení otázky, zda měl být stěžovatelce a jejímu synovi udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Městský soud považoval informace o zemi původu obstarané žalovaným za věrohodnější než svědectví stěžovatelky, aniž by tento závěr podložil něčím jiným než dobou, která uplynula od posledního pobytu stěžovatelky v zemi původu. Stěžovatelka má se situací v zemi původu nejen letitou osobní zkušenost, ale také je o ní informována svými rodiči, kteří v zemi původu nadále pobývají. Stěžovatelka pouze s ohledem na svou nejistou pobytovou situaci nemohla zajistit cestu své dcery do České republiky, přičemž z pobytu stěžovatelčiny dcery v zemi původu nelze dovozovat závěry o možnosti návratu stěžovatelky do Vietnamu, a to společně s nezletilým synem. Městský soud v části odůvodnění týkající se možných důvodů pro udělení humanitárního azylu pouze převzal argumentaci žalovaného, proto napadený rozsudek nemůže při přezkumu obstát. Stěžovatelka připomíná, že aby soudy byly schopny přezkoumat, zda správní uvážení ohledně možných důvodů pro udělení humanitárnímu azylu dle § 14 zákona o azylu nevybočilo ze zákonných mezí nebo nebylo zneužito, je třeba, aby jeho použití bylo vždy náležitým a patřičným způsobem odůvodněno. Těmto požadavkům však žalovaný nedostal. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany byla motivována pouze potřebou legalizovat svůj pobyt na území ČR. Dále stěžovatelka namítá, že se městský soud nijak nezabýval zájmem jejího nezletilého syna, který bylo nezbytné zahrnout do úvah ohledně možnosti udělení humanitárního azylu. Stěžovatelka již v podané žalobě uvedla, že nezletilý syn se na území ČR narodil, jeho otcem je občan České republiky a v zemi původu od svého narození nikdy nepobýval. Vzhledem k uvedenému stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že stěžovatelka podala žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodů, které nelze považovat za azylově relevantní. Žalovaný připomněl, že nebylo povinností městského soudu formulovat nové argumenty, pokud považoval závěry žalovaného za správné a zákonné. Městský soud se se všemi žalobními body vypořádal a řádně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí.

Stěžovatelka od roku 2018 pobývá na území ČR bez platného pobytového oprávnění, proto žádost o udělení mezinárodní ochrany využila k zajištění legálního pobytu. Nepodložené je rovněž stěžovatelčino tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, případně aby ji zamítl.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před městským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[11] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[12] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[13] V návaznosti na obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Městský soud uvedl, proč námitky uplatněné stěžovatelkou neshledal důvodnými, a jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o odůvodnění, ze kterého je zřejmé, proč městský soud žalobu stěžovatelky zamítl. Nelze souhlasit ani s tím, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný z toho důvodu, že městský soud pouze převzal argumentaci žalovaného, pokud jde o naplnění důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu (dle aktuálního znění zákona o azylu,

pokračování

účinného od 1. 7. 2023, které však nedopadá na nyní posuzovanou věc, se jedná o národní humanitární azyl). V odůvodnění svého rozsudku městský soud sdělil, že souhlasí se závěrem žalovaného ohledně posouzení žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany z hlediska § 14 zákona o azylu. Jeho úvahu považoval městský soud za dostatečnou, přezkoumatelnou a nevybočující z hledisek stanovených zákonem. Zároveň však městský soud, s ohledem na žalobní argumentaci, přednesl vlastní argumenty, proč v případě stěžovatelky neshledal naplnění důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

[14] V této souvislosti je nezbytné pouze korigovat názor městského soudu, dle něhož se nemohl zabývat přímými dopady rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany (včetně humanitárního azylu) stěžovatelce do zájmů stěžovatelčina nezletilého syna, neboť žaloba byla podána pouze stěžovatelkou, nikoliv jejím nezletilým synem. Nejvyšší správní soud již opakovaně uvedl, že tzv. nejlepší zájem dítěte je základním hlediskem, které jsou smluvní strany Úmluvy o právech dítěte povinny promítnout do veškerého rozhodování, jež se přímo či nepřímo dotýká právě zájmů nezletilých dětí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, a rovněž ve vztahu k humanitárnímu azylu zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2022, č. j. 5 Azs 70/2020-103, publ. pod č. 4326/2022 Sb. NSS). I v rámci úvahy o možném udělení humanitárního azylu rodiči nezletilého dítěte je tedy třeba zohlednit též nejlepší zájem tohoto dítěte, pokud se ho takové rozhodnutí přímo či nepřímo dotýká, což je i nyní posuzovaný případ. Proto i v případě, kdy stěžovatelka nepodala žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany i za svého syna, nebylo možné k jeho zájmům nepřihlídnout. Je však podstatné, že žalovaný zájmy stěžovatelčina nezletilého syna při svém rozhodování s ohledem na skutkové okolnosti nyní posuzované věci zohlednil dostatečně. Vzhledem k azylovému příběhu, jak ho stěžovatelka vylíčila ve správním řízení i v následných soudních podáních, tak tento dílčí nesprávný závěr městského soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti stěžovatelky, neboť nemohl mít dopad do jejího hmotně právního postavení.

[15] Stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by mohly alespoň potenciálně naplňovat důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) až c) zákona o azylu. V žalobě i kasační stížnosti pak zpochybňovala pouze závěry žalovaného a městského soudu ohledně nenaplnění důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

[16] Zákonodárce přitom v § 14 zákona o azylu zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu („v případě hodném zvláštního zřetele“) a následného správního uvážení („lze udělit“), viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS. Na udělení humanitárního azylu tedy není právní nárok. Správní soudy přezkouvávají v souladu s § 78 odst. 1 druhou větou s. ř. s. posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu žalovaným pouze z toho hlediska, zda žalovaný nepřekročil meze svého správního uvážení či zda jej nezneužil (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48), nemohou však jeho uvážení bez dalšího nahradit vlastní úvahou. Smysl humanitárního azylu spočívá v tom, že žalovaný má možnost poskytnout azyl i v situacích, na něž důvody uvedené v § 12 ani § 13 zákona o azylu nedopadají. Může tak reagovat i na takové situace, které v době přijímání zákona o azylu

nebyly jako obvyklé důvody udělování azylu předvídatelné a v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).

[17] Žalovaný v souvislosti s posouzením žádosti stěžovatelky a jejího nezletilého syna z hlediska možnosti udělení humanitárního azylu konstatoval, že se zabýval zejména jejich rodinnou, sociální a ekonomickou situací a přihlédl i k jejich věku a zdravotnímu stavu. Stěžovatelka je dospělou, zdravou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou. Stěžovatelčin syn rovněž nemá zdravotní potíže a nejde o českého občana. S otcem nezletilého syna je stěžovatelka v kontaktu jen sporadicky. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal, že by se jednalo případ zvláštního zřetele hodný, jenž by odůvodňoval udělení humanitárního azylu. Obdobně se k dané otázce vyjádřil i městský soud, který navíc zdůraznil, že ve Vietnamu žijí stěžovatelčini rodiče, kteří se navíc starají o stěžovatelčinu nezletilou dceru. Nejvyšší správní soud dodává, že byť ze správního spisu plyne, že otcovství stěžovatelčina nezletilého syna bylo určeno souhlasným prohlášením stěžovatelky a českého státního občana E. H., nar. X, stěžovatelka při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu konstatovala, že je s otcem nezletilého v kontaktu „pouze málo“, neboť ten má svou rodinu a se stěžovatelkou a jejím synem ani nesdílí společnou domácnost. Uvedené tedy nesvědčí o dostatečné intenzitě vazeb mezi stěžovatelčíným nezletilým synem a jeho otcem. Z ničeho ani neplyne, že by stěžovatelka či její nezletilý syn na něm byli existenčně závislí.

[18] K ostatním vazbám na území ČR stěžovatelka nic konkrétního nesdělila. Naopak je zřejmé, že ve Vietnamu pobývá se stěžovatelčínými rodiči její nezletilá dcera. Z ničeho tedy nelze dovodit, že by se stěžovatelka v případě návratu do země původu se svým nezletilým synem, který je stále ještě předškolního věku a nemůže být tedy zatím v ČR plně integrován, ocitla bez pomoci a ve zvlášť tíživé situaci. Byť jsou její rodiče dle jejího tvrzení již vyššího věku, jsou zjevně schopni se o nezletilou, nyní desetiletou, dceru stěžovatelky postarat, lze tedy předpokládat, že budou schopni poskytnout alespoň na přechodnou dobu nezbytné rodinné zázemí rovněž stěžovatelce a jejímu synovi. Je pravdou, že žalovaný v souvislosti s osobními a rodinnými vazbami stěžovatelky a jejího syna v ČR pouze lakonicky konstatoval, že nepředstavují důvod pro udělení humanitárního azylu, Nejvyšší správní soud ovšem vzhledem k výše uvedeným okolnostem v dané souvislosti neshledal v rozhodnutí žalovaného ani v rozsudku městského soudu, i přes jejich konstatované deficity, natolik zásadní pochybení, že by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[19] Pokud stěžovatelka v této souvislosti namítá, že městský soud nepodloženě považoval za věrohodnější informace o zemi původu, které si obstaral žalovaný, než její vlastní zkušenost, je nezbytné zdůraznit, že stěžovatelka ve správním řízení pouze obecně zmínila, že v ČR je pro jejího syna lepší budoucnost a že by ve Vietnamu měla obtíž najít si práci. Následně ani v soudním řízení stěžovatelka nepředestřela žádné konkrétní skutečnosti, kterými by zpochybnila relevanci či objektivitu informací o zemi původu obsažených ve správním spisu. Ani tato námitka tedy nemůže založit přijatelnost podané kasační stížnosti.

[20] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti. Byť Nejvyšší správní soud závěry žalovaného i městského soudu do určité míry korigoval, musí zároveň konstatovat, že se nedopustili takových zásadních pochybení, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Nejvyšší správní soud tedy neshledal

pokračování

žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[21] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. května 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu